

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.004 van 1 maart 1999
in de zaak A. 81.284/IX-1556.**

In zake : Brian RAMPELBERG,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. FLIEGER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 82

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Landsverdediging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Brian
RAMPELBERG op 26 november 1998 heeft ingediend om de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"Het Ministerieel Besluit van 13 oktober (lees
23 september) van de Minister van Landsverdediging,
waarbij verzoeker, 2de MR 91/81144 - Brian Rampelberg,
werd ontslagen uit zijn ambt en waarbij hij met
onbepaald verlof werd geplaatst";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernie-
tiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 februari 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MALUMGRE die, loco advocaat A. FLIEGER verschijnt voor verzoeker, en van majoor militair administrateur R. GERITS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 28 augustus 1991 neemt verzoeker, geboren op 7 december 1973, voor onbepaalde duur dienst als kandidaat-beroepsonderofficier bij de zeemacht. Op 24 december 1991 wordt verzoeker benoemd tot de graad van eerste matroos. Op 22 juli 1992 wordt verzoeker aangesteld in de graad van tweede meester. Op 26 juni 1995 wordt verzoeker benoemd in de graad van tweede meester met terugwerkende kracht voor de anciënniteit tot 22 juli 1992, en opgenomen in het kader der beroeps-onderofficieren.

1.2. Op 11 juli 1996 vaardigt vice-admiraal W. HERTELEER, Chef van de Generale Staf, het Algemeen Order J/817 met betrekking tot het 'Drugsbeleid in de Krijgsmacht' uit.

Op 18 juli 1996 vaardigt de Chef van de Generale Staf, per order generaal-majoor van het vliegwezen M. DERYCKER van de Divisie Personeel, de instructie JSP-A/D Nr 560 met betrekking tot het "Drugsbeleid in de schoot van de Krijgsmacht - Statutaire en bewarende maatregelen - Preventieve maatregelen" uit.

1.3. Bij brief van 21 augustus 1996 meldt Eerste-Substituut-Krijgsauditeur bij de bestendige Krijgsraad te Brussel L. DESCHAMPS aan kapitein-ter-zee G. DE COCK van de Staf van de Marine dat negen militairen van de Marine, waaronder verzoeker, zullen worden gedagvaard om te verschijnen voor de Krijgsraad "wegens het bezit en het gebruik van verdovende middelen". De Eerste-Substituut-Krijgsauditeur meldt tevens dat voor drie andere militairen van de Marine, "na verhoor door de Rechterlijke Commissie, een pretoriaanse probatie (zal) worden voorgesteld".

1.4. Op 2 september 1996 stelt fregatkapitein BARTIER, commandant van de marinebasis te Zeebrugge, voor om verzoeker te laten "verschijnen voor een onderzoeksraad met ontslag van ambtswege tot gevolg". In bijlage voegt hij bij zijn voorstel een kopie van de brief van 21 augustus 1996 van de Eerste-Substituut-Krijgsauditeur.

1.5. Op 8 oktober 1996 wordt verzoeker gedagvaard om te verschijnen voor de bestendige Krijgsraad te Brussel op 22 oktober 1996. Hij wordt beticht van :

"Als militair in werkelijke dienst,
te Brugge en elders in België en te De Helder
(Nederland), aan boord van het Belgisch Fregatschip

de 'F910 De Wielingen', tussen 1 januari 1994 en 16 mei 1996, op verschillende stonden, zonder voorafgaande vergunning van de Minister die de Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft, onder bezwarende titel of om niet, verdovingsmiddelen, slaapmiddelen of psychotropische stoffen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of zich aangeschaft, met name Cannabis, Extracta, Resinae, Tincturae (Hasjisch).
(art. 2bis § 1 W. 24 februari 1921; art. 1 nr. 15, 3, 11 en 28 K.B. 31 december 1930)".

1.6. Op 22 oktober 1996 veroordeelt de bestendige Krijgsraad verzoeker tot een geldboete van 40.000 frank.

1.7. Op 2 december 1996 verschijnt verzoeker voor de onderzoeksraad. Hij wordt bijgestaan door een advocaat en door een vakbondsafgevaardigde. De vakbondsafgevaardigde dient een omstandig verweerschrift in, waarin hij, onder meer, stelt dat de ten laste gelegde feiten niet bewezen zijn en verzoeker betreffende de ten laste gelegde feiten "geen strafrechtelijke, noch tuchtrechtelijke straf opliep".

De onderzoeksraad stelt in het "proces-verbaal van uitspraak en adviezen", met vijf stemmen tegen nul stemmen dat de feiten niet bewezen zijn, met vijf stemmen tegen nul stemmen dat de feiten niet ernstig zijn, met vijf stemmen tegen nul stemmen dat de feiten niet onbestaanbaar zijn met de staat van onderofficier. In de motivering van het advies wordt, onder meer, gesteld :

"Gelet de betrokkene op het tijdstip van de controle onder medische behandeling was en de geneesmiddelen dezelfde reactie hebben zoals cannabis, dus de feiten NIET bewezen zijn".

1.8. Op 22 januari 1997 veroordeelt het Militair Gerechtshof verzoeker tot "één enkele straf, een geldboete van 100 F (+ 1990 dec = 20000 F) of één maand" uit hoofde van "te Brugge en elders in België en te Den Helder (Nederland) en aan boord van het Belgische

fregatschip de F 910 De Wielingen, tussen 01 januari 1994 en 16 mei 1996, op verschillende stonden, aankopen en bezit van verdovende middelen (art. 2bis, § 1, wet 24/02/1921; art. 1, nr. 15, 3, 11 en 28 KB 31/12/1930)".

1.9. Op 19 februari 1997 zendt de Auditeur-generaal bij het Militair Gerechtshof een uittreksel uit het arrest van 22 januari 1997 aan de Chef van de Generale Staf van de Krijgsmacht. Hij meldt tevens dat de beslissing op 8 februari 1997 in kracht van gewijsde is gegaan. Op 25 februari 1997 neemt de Divisie Personeel kennis van de brief van 19 februari 1997.

1.10. Op 25 juni 1997 beslist de Minister van Landsverdediging om verzoeker te laten verschijnen voor een onderzoeksraad met het oog op een definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege.

1.11. Op 8 oktober 1997 verhoort de onderzoeksraad verzoeker en een aantal getuigen met betrekking tot de feiten waarvoor verzoeker door het Militair Gerechtshof werd veroordeeld. Verzoeker wordt bijgestaan door een vakbondsafgevaardigde. De vakbondsafgevaardigde en verzoeker dienen een omstandig verweerschrift in. Zij stellen, onder meer, dat de procedureregels niet werden nageleefd en dat "de vervolgde feiten niet van die aard zijn dat ze als bewezen ernstige feiten dienen beschouwd te worden die het voorstellen van ontslag noodzaken". Met betrekking tot de procedure wordt, onder meer, de schending van het principe "non bis in idem" aangevoerd omdat na het advies van de eerste onderzoeksraad een nieuwe procedure voor een nieuwe onderzoeksraad werd georganiseerd. Ook wordt gewezen op de schending van het gelijkheidsprincipe, doordat sommige militairen wel voor een onderzoeksraad dienen te verschijnen en andere militairen niet. Verzoeker laat tevens gelden dat de ten laste gelegde feiten niet bewezen zijn, in de zin dat de

impact van de door hem genomen medicatie niet ten gronde werd onderzocht.

1.12. Op 17 maart 1998 wordt verzoeker, nadat de onderzoeksraad kennis heeft kunnen nemen van het gerechtelijk dossier, nogmaals verhoord door de onderzoeksraad. Hij wordt opnieuw bijgestaan door een vakbondsafgevaardigde.

Op 22 maart 1998 dient de vakbondsafgevaardigde een nota van de verdediging in. Hierin wordt nogmaals gewezen op een aantal procedurefouten.

1.13. Op 1 april 1998 stelt de onderzoeksraad in het "proces-verbaal van uitspraak en adviezen", met vijf stemmen tegen nul stemmen dat de feiten bewezen zijn, met vijf stemmen tegen nul stemmen dat de feiten ernstig zijn, met vijf stemmen tegen nul stemmen dat de feiten onbestaanbaar zijn met de staat van onderofficier. In de motivering van het advies wordt, onder meer, gesteld :

"Ernst der feiten.

Alle leden van de onderzoeksraad hebben met eenparigheid van stemmen de feiten als ernstig beschouwd.

De feiten zijn van die aard dat ze afbreuk doen aan de eer en de waardigheid van de onderofficier en tevens aan de morele belangen van de Staat.

Drugs is een plaag waardoor de maatschappij ondermijnd wordt. Het brengt ook de operationaliteit van de krijgsmacht in het gedrang.

De Staat moet instaan voor de veiligheid en het welzijn van de bevolking. Met het oog hierop en als bewaker van een ethiek daaromtrent, mag hij in geen enkel geval het gebruik van drugs in zijn eigen schoot aanvaarden. Dit geldt voor de militairen waarvan men een voorbeeldig gedrag mag verwachten welke trouwens vastgelegd wordt in de wet van 14 jan 1975.

Onverenigbaarheid met de staat van onderofficier.

Met het oog op de hierboven vermelde motivering zijn de feiten zeker onverenigbaar met de staat van onderofficier welke een morele verantwoordelijkheid heeft t.o.v. zijn medewerkers en ondergeschikten. De feiten doen in grote mate afbreuk aan het gezag dat

belanghebbende geacht wordt uit te oefenen tegenover zijn ondergeschikten".

1.14. Bij ministerieel besluit nr. 78.957 van 23 september 1998 wordt verzoeker door de minister van Landsverdediging van ambtswege uit zijn ambt ontslagen en wordt hij met onbepaald verlof geplaatst. De motivering van dit ministerieel besluit luidt als volgt :

"Gelet op de wet van 27 december 1961 houdende statuut van de onderofficieren van het actief kader van de land-, de lucht- en de zeemacht en van de medische dienst, inzonderheid op de artikelen 14 § 1 - 5°, 22 - 4° en 25;

Gelet op de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de Krijgsmacht;

Gelet op het koninklijk besluit van 25 oktober 1963 betreffende het statuut van de onderofficieren van het actief kader van de land-, de lucht- en de zeemacht en van de medische dienst, inzonderheid op de artikelen 24 tot 26 en 32 tot 46;

Gelet op het voorstel van de Korpscommandant en de adviezen van de hiërarchische meerderen;

Overwegende dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling uitgesproken door het Militair Gerechtshof op 22 januari 1997 afbreuk doen aan de waardigheid van zijn ambt van beroepsonderofficier;

Overwegende dat het gebruik en bezit van drugs volstrekt onaanvaardbaar is;

Dat de feiten als vaststaand en bewezen moeten aanzien worden ingevolge het gezag van gewijsde van bovenvernoemd arrest;

Overwegende dat betrokkene voor deze feiten voor een onderzoeksraad verschenen is;

Dat de onderzoeksraad de feiten ernstig, bewezen en onverenigbaar achtte met de staat van beroepsonderofficier;

Dat door deze feiten betrokkene in sommige omstandigheden zijn eigen leven en dat van anderen in gevaar kan brengen door een dergelijk onverantwoord gedrag;

Dat betrokkene als onderofficier zwaar tekort gekomen is door het niet naleven van de opgelegde dienstverplichtingen;

Dat het vertrouwen in betrokkene geschokt is, daar de feiten nefast zijn voor de paraatheid van de Krijgsmacht;

Dat dergelijk gedrag en de houding die eraan ten grondslag ligt niet kan en mag getolereerd worden uit hoofde van eender welk militair;

Dat deze feiten aldus voldoende ernstig zijn om een definitieve ambtsontheffing tot gevolg te hebben".

Dit ministerieel besluit van 23 september 1998 is de bestreden beslissing;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel (artikel 10 van de Grondwet); dat hij zijn middel expliciteert als volgt :

"Volgens dit grondwettelijk principe zijn alle Belgen gelijk voor de wet.

In de huidige procedure werd dit gelijkheidsbeginsel niet gevolgd.

Van alle gecontroleerde en zogezegd positief bevonden personeelsleden en van deze waarbij er drugs in hun bezit werden gevonden werden er slechts negen geroepen om te verschijnen voor een onderzoeksraad.

Onder diegenen die niet geroepen werden te verschijnen voor de krijgsraad, bevinden er zich nocht(h)ans mensen wiens schuld als bewezen wordt geacht. Zij genoten de pretoriaanse probatie. Dit wordt bevestigd door de brief van de Rechterlijke Commissie dd. 21.08.1996.

Door in identieke dossiers een verschillende houding aan te nemen wordt het gelijkheidsbeginsel, zoals voorzien in artikel 10 van de Grondwet, geschonden.

Het gaat niet op dat voor identieke feiten in het ene geval geen onderzoeksraad (ingeval van een

pretoriaanse probatie) wordt samengesteld en in het andere geval wel.

Het gelijkheidsbeginsel dient dan ook doorgetrokken te worden naar de toepassing van de wetten op de andere burgers van ons land.

Bij het uitspreken van de pretoriaanse probatie staat de schuld ook vast, want de pretoriaanse probatie kan net zoals de gewone opschorting van de uitspraak van veroordeling slechts worden toegestaan nadat de schuld werd bekend.

Van alle gevallen aan boord van de Wielingen, werden slechts negen onderzoeksraden samengesteld. Slechts één van die negen bekwam een gunstige uitspraak (cfr. eerste onderzoeksraad dd. 06.12.96).

Men dient zich in casu de vraag te stellen waarom verzoeker een tweede maal in dezelfde zaak voor een onderzoeksraad diende te verschijnen, terwijl een aantal mensen, wiens schuld in dezelfde zaak op een onomstotelijke wijze vaststaat, niet voor een onderzoeksraad dienden te verschijnen.

Indien de verwerende partij inderdaad van mening is dat elk vermoed druggebruik dient onderzocht te worden, dan is de gang van zaken in deze zaak, vooral de behandeling van het dossier van verzoeker, totaal onbegrijpelijk, onheus en onjuist.

In dezelfde zaak de enen niet en de anderen wel vervolgen voor identieke feiten is geen al te beste zaak.

Dat het gelijkheidsbeginsel aan iedere militair in dezelfde omstandigheden een gelijke behandeling garandeert volgens de grondwettelijke regel dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet.

Dat het voorgaande in deze zaak niet gebeurd is.

Verzoeker wenst nog op te merken dat het gelijkheidsbeginsel ook dient te worden doorgetrokken naar de toepassing van de wetten op andere burgers in dit land (cfr. de politieke gezagsdragers in dit land die in het recente verleden bekenden softdrugs te hebben gebruikt zondat dat dit enige gerechtelijke gevolgen met zich meebracht).

Dat dit middel dan ook gegrond is";

2.1.2.1. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat Eerste-Substituut-Krijgsauditeur bij de bestendige Krijgsraad te Brussel DESCHAMPS bij brief van 21 augustus 1996 aan kapitein-ter-zee DE COCK van de Staf van de Marine meldt dat negen militairen van de marine, waaronder verzoeker, zullen worden gedagvaard om te verschijnen voor de Krijgsraad "wegens het bezit en het gebruik van verdovende middelen"; dat de Eerste-Substituut-Krijgsauditeur tevens meldt dat voor drie andere

militairen van de marine, "na verhoor door de Rechterlijke Commissie, een pretoriaanse probatie (zal) worden voorgesteld"; dat uit het administratief dossier evenwel niet blijkt welke andere militairen dan verzoeker "wegens het bezit en het gebruik van verdovende middelen" effectief voor de onderzoeksraad of de Krijgsraad zijn moeten verschijnen; dat het a fortiori niet geweten is of die andere militairen door de Krijgsraad (of het Militair Gerechtshof) werden veroordeeld voor zogenaamde drugsfeiten; dat er dan ook moeilijk kan worden beoordeeld of er terzake sprake zou kunnen zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel door een ongeoorloofde ongelijke behandeling van militairen die "identieke feiten" hebben gepleegd;

2.1.2.2. Overwegende dat te dezen een beroep op het gelijkheidsbeginsel als zodanig in rechte niet relevant is; dat te dezen de enige vraag is of verzoeker wettig tuchtrechtelijk is ontslagen; dat, zo dit terecht is gebeurd, het terecht gebeurd blijft ook al werden andere militairen van de marine anders behandeld; dat wanneer andere militairen van de marine, die eveneens schuldig zouden zijn aan het bezit of gebruik van drugs, niet voor de onderzoeksraad dienden te verschijnen en niet zijn ontslagen, het er veeleer naar uitziet dat op hen de procedure voor de onderzoeksraad en het eventuele ontslag van ambtswege ten onrechte niet werd toegepast, dan dat ten aanzien van verzoeker onrechtmatig een ontslagbeslissing werd genomen;

2.1.2.3. Overwegende dat, wat betreft het argument dat verzoeker een tweede maal voor een onderzoeksraad diende te verschijnen, verwezen kan worden naar de bespreking van het tweede middel;

2.1.2.4. Overwegende dat verzoeker zijn behandeling vergelijkt met deze van "andere burgers in dit land"; dat hij daarbij verwijst naar "de politieke gezagsdragers in dit land die in het recente verleden bekenden softdrugs te hebben gebruikt zonder dat dit enige gerechtelijke gevolgen met zich meebracht"; dat zonder de bedoelde "politieke gezagsdragers" in het verzoekschrift tot schorsing bij name te noemen uit het omstandige verweerschrift, dat namens verzoeker op 2 december 1996 voor de onderzoeksraad werd ingediend blijkt, dat verzoeker hierbij denkt aan "een vice Eerste Minister (...) die het openlijk toegeeft cannabis gerookt te hebben" en aan een voorzitter van een politieke partij die verklaart dat voor hem "het hoogste intellectuele genot bestaat in het paffen van een jointje"; dat de verwerende partij er in dit verband terecht op wijst dat het argument met betrekking tot het niet gerechtelijk vervolgen van andere burgers niet relevant is; dat in onderhavige zaak het immers om een statutaire maatregel gaat dit wordt opgelegd aan een militair, doch niet over het al dan niet gerechtelijk vervolgen van een militair; dat, zelfs indien bepaalde "politieke gezagsdragers" in het verleden niet gerechtelijk vervolgd zouden geweest zijn na het gebruik van "softdrugs", een militair ten aanzien van hen niet wordt gediscrimineerd door een statutaire maatregel van ontslag van ambtswege; dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van het beginsel "non bis in idem"; dat hij hierbij de volgende uitleg geeft :

"Dit beginsel geldt ook in het administratief recht.

Voor de hem ten laste gelegde feiten diende verzoeker tweemaal voor een onderzoeksraad te verschijnen.

De eerste onderzoeksraad dd. 02.12.96 na het vonnis van de Krijgsraad, adviseerde dat een ontslag

van ambtswege niet opportuun was, in weerwil met de veroordeling door de Krijgsraad.

Dat de onderzoeksraad dd. 06.12.96 met betrekking de vraag of 'de feiten bewezen zijn', met 5 tegen 0 stemmen oordeelde dat de feiten niet bewezen zijn. Met betrekking tot de vraag 'of de feiten ernstig zijn', oordeelde de onderzoeksraad met 5 tegen 0 stemmen dat de feiten niet ernstig zijn. Nopens de vraag of 'de feiten onbestaanbaar zijn met de staat van onderofficier', oordeelde de onderzoeksraad met 5 tegen 0 stemmen dat de feiten niet onbestaanbaar zijn met staat van onderofficier.

De eerste onderzoeksraad dd. 06.12.96 stelde tevens vast dat verzoeker op het tijdstip van de controle onder medische behandeling was en geneesmiddelen nam die dezelfde reactie teweeg brengen als Cannabis. Dit wordt bevestigd door het attest dd. 26.11.96 van een toxicoloog, m.n. van Dr. Apr. Jan Cordonnier.

Het arrest van het Militair Gerechtshof, waarop het voorstel om te verschijnen voor de tweede onderzoeksraad gebaseerd is, is de definitieve uitspraak in dezelfde zaak, na het vonnis in eerste aanleg uitgesproken door de Krijgsraad.

Voor het Militair Gerechtshof werden er geen nieuwe feiten, noch nieuwe elementen in aanmerking genomen als voor de Krijgsraad.

Als de eerste onderzoeksraad na het vonnis van de Krijgsraad adviseerde dat een ontslag van rechtswege niet opportuun is, is het wettelijk niet te gronden dat een nieuwe onderzoeksraad na het arrest van het Krijgshof in dezelfde zaak (dezelfde feiten waarvoor de $\frac{1}{2}$ van de eerste straf werd uitgesproken) wel als advies 'ontslag van ambtswege' zou kunnen geven.

In het zich nu voordoende geval voorziet de wet niet expliciet in de oprichting van een tweede onderzoeksraad.

De samengebundelde wetten (Reg.A16) bepalen in deel D1 en D3 de te volgen procedure.

Met betrekking tot het reglement D1 - D3, bepaalt de Wet van 26 december 1961 in artikel 25 dat het gaat om de beoordeling van ernstige, met zijn staat van onderofficier niet overeen te brengen feiten.

In het voorkomende geval werden deze feiten beoordeeld door de Krijgsraad en vervolgens door een, door de wet voorziene, onderzoeksraad.

Deze onderzoeksraad legde volledig in overeenstemming met de wettelijke regelingen terzake haar adviezen/besluiten neer.

Het enige dat, legaal, op deze wettelijke voorziene, afgesloten procedure kon volgen was een beslissing van de Minister van Landsverdediging. De wet van 26 december 1961 laat geen andere mogelijkheid toe.

In het voorkomende geval diende niet te worden geoordeeld over de uitspraak van een rechtbank, doch

slechts over het al dan niet bestaan van feiten die verenigbaar zijn met het ambt van onderofficier.

Een definitief besluit werd dienaangaande neergelegd door de eerste onderzoeksraad.

Het is niet omdat het vonnis verandert (de straf werd door het Militair Gerechtshof gehalveerd !), dat het feit verandert.

Het is totaal onaanvaardbaar dat verzoeker in dezelfde zaak voor dezelfde feiten opnieuw dient te verschijnen voor een identieke onderzoeksraad op hetzelfde niveau, omdat een 'eerdere' in 'eer en geweten', volgens de 'wettelijke' beschikkingen gedane uitspraak verwerende partij niet zinde.

Dat dit middel dan ook gegrond is";

2.2.2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn tweede middel stelt dat het "onaanvaardbaar is dat (hij) in dezelfde zaak voor dezelfde feiten opnieuw dient te verschijnen voor een identieke onderzoeksraad op hetzelfde niveau, omdat een 'eerdere' in 'eer en geweten', volgens de 'wettelijke' beschikkingen gedane uitspraak verwerende partij niet zinde"; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker drie maal voor een onderzoeksraad is verschenen : een eerste maal op 2 december 1996, een tweede maal op 8 oktober 1997 en een derde maal op 17 maart 1998; dat het verhoor op 8 oktober 1997 en 17 maart 1998 plaats had voor een onderzoeksraad die was samengesteld uit dezelfde militairen; dat de eerste onderzoeksraad op 12 december 1996 een voor verzoeker gunstig advies uitbracht waarin werd geoordeeld dat de feiten niet bewezen zijn, dat de feiten niet ernstig zijn en dat de feiten niet onbestaanbaar zijn met de staat van onderofficier; dat de tweede onderzoeksraad op 1 april 1998 een voor verzoeker ongunstig advies uitbracht waarin werd geoordeeld dat de feiten wel bewezen zijn, dat de feiten wel ernstig zijn en dat de feiten onbestaanbaar zijn met de staat van onderofficier;

2.2.2.2. Overwegende dat verzoeker voor de eerste onderzoeksraad diende te verschijnen op basis van de mededeling door de Eerste-Substituut-Krijgsauditeur dat

hij "(zal) gedagvaard worden om te verschijnen voor de Krijgsraad wegens het bezit en het gebruik van verdovende middelen"; dat de eerste onderzoeksraad op 12 december 1996 een voor verzoeker gunstig advies uitbracht op basis van het feit dat de feiten naar zijn oordeel niet bewezen zijn; dat uit het proces-verbaal van de zitting van de onderzoeksraad van 2 december 1996 en uit het "proces-verbaal van uitspraak en adviezen" van 12 december 1996 niet uitdrukkelijk blijkt dat de onderzoeksraad kennis had van het vonnis van de Krijgsraad, waarbij verzoeker werd veroordeeld wegens drugsfeiten, en van het feit dat verzoeker tegen dit vonnis hoger beroep aantekende; dat in de verdedigingsnota die voor de onderzoeksraad namens verzoeker op 2 december 1996 werd ingediend, overigens uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker "betreffende de ten laste gelegde feiten geen strafrechtelijke, noch tuchtrechtelijke straf op(liep)"; dat bij arrest van 22 januari 1997 het Militair Gerechtshof verzoeker in hoger beroep veroordeeld heeft wegens "aankoop en bezit van verdovende middelen"; dat op 18 februari 1997 de minister van Landsverdediging akkoord gaat met het voorstel van de Divisie Personeel om de lopende procedure stop te zetten, in afwachting van een eventuele beslissing door het Militair Gerechtshof, en een nieuwe procedure voor de onderzoeksraad te starten indien het Militair Gerechtshof een eventuele veroordeling zou uitspreken; dat uit het dossier niet blijkt dat de minister van Landsverdediging op 18 februari 1997 reeds kennis had van het genoemd arrest van 22 januari 1997; dat, nadat het arrest op 8 februari 1997 in kracht van gewijsde is getreden het Auditoraat-generaal bij het Militair Gerechtshof een uittreksel uit het arrest aan de Chef van de Generale Staf heeft toegezonden bij brief van 19 februari 1997; dat op 25 juni 1997 de minister, na kennisname van het in kracht van gewijsde getreden arrest van het Militair Gerechtshof, beslist heeft om verzoeker opnieuw voor een onderzoeksraad te laten

verschijnen; dat op 8 oktober 1997 en 17 maart 1998 verzoeker door de nieuwe (tweede) onderzoeksraad werd gehoord, waarna de onderzoeksraad op 1 april 1998 een voor verzoeker ongunstig advies uitbracht;

2.2.2.3. Overwegende dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker voor een tweede onderzoeksraad diende te verschijnen omdat het advies van de eerste onderzoeksraad de verwerende partij "niet zinde"; dat de minister daarentegen op 25 juni 1997 wel beslist heeft om verzoeker opnieuw voor een onderzoeksraad te laten verschijnen op grond van een nieuw, blijkbaar essentieel, gegeven, namelijk het inmiddels in kracht van gewijsde getreden arrest van het Militair Gerechtshof; dat de wettelijke en reglementaire bepalingen niet uitdrukkelijk voorzien in het optreden van een tweede onderzoeksraad; dat er evenwel geen wettelijke of reglementaire bepaling blijkt te zijn die de minister uitdrukkelijk verbiedt om een nieuw advies van een nieuwe onderzoeksraad af te wachten wanneer blijkt dat een nieuw essentieel beoordelingselement de eindbeslissing zou kunnen beïnvloeden; dat in casu het motief om de procedure stop te zetten en nadien een nieuwe onderzoeksraad te laten optreden als dusdanig niet onwettig blijkt te zijn : de eerste onderzoeksraad had op 12 december 1996 een advies uitgebracht zonder dat het vonnis van de Krijgsraad in kracht van gewijsde was getreden, nadat verzoeker op 4 november 1996 nochtans hoger beroep aantekende; dat de minister terecht kon oordelen dat een nieuwe onderzoeksraad, na een in kracht van gewijsde getreden arrest van het Militair Gerechtshof, het bestaan en de ernst van de feiten met meer kennis van zaken zou kunnen beoordelen; dat uit artikel 25 van de wet van 27 december 1961 houdende statuut van de onderofficieren van het actief kader der land-, lucht- en zeemacht en van de medische dienst, en artikel 44 van het koninklijk besluit van 25 oktober 1963 betreffende het statuut van de onderofficieren van het

actief kader der land-, lucht- en zeemacht en van de medische dienst, kan worden afgeleid dat het advies van de onderzoeksraad de minister van Landsverdediging bij het nemen van zijn beslissing niet bindt; dat de minister in beginsel, ook na het eerste advies van de onderzoeksraad van 12 december 1996, een beslissing kon hebben genomen om verzoeker van ambtswege te ontslaan; dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3. Overwegende dat niet voldaan is aan de eerste van de cumulatieve voorwaarden, vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op een maart 1900 negenenegentig,
door :

de H.	A. BEIRLAEN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.